

Φεβρουάριος.

Κυριακή 1η Φεβρουαρίου 2026

Κυριακή Τελώνου καί Φαρισαίου.

(Λκ. 18, 10 – 14).

«δεδικαιωμένος» (Λκ. 18, 14).

Σήμερα ανοίγει ἡ εὐλογημένη καί πολύ-καρπη περίοδος τοῦ Τριωδίου. Ξεκινάει μία διαδρομή αὐτογνωσίας καί θεογνωσίας, πού ὁδηγεῖ στήν ἐμπειρία τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς Ἀναστάσεως. Σήμερα δύο ἄνθρωποι ἀνεβαίνουν στόν Ναό, γιά νά συνομιλήσουν μέ τόν Θεό. Σκοπό ἔχουν νά λάβουν τή θεία δικαίωση. Ὄταν τελείωσαν τή συνομιλία τους μέ τόν Κύριο καί κατέβηκαν ἀπό τόν Ναό στήν

πεζότητα τῆς καθημερινότητας, δέν ἔφυγαν καί οἱ δύο δικαιωμένοι. Ὁ τελώνης κατέβηκε ἀπό τόν Ναό «δεδικαιωμένος». Ὁ φαρισαῖος ἔφυγε ἀπό τόν Ναό κατακριμένος.

Ὅλοι πηγαίνουμε στόν Ναό γιά νά δικαιωθοῦμε ἀπό τόν Κύριο. Ποθοῦμε τή θεία δικαίωση, διότι μόνο σ' αὐτή βρίσκεται ἡ σωτηρία μας. Ἐλπίζουμε στή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, διότι ξέρουμε πώς θά ἐξαντλήσει ὅλα τά περιθώρια τῆς πατρικῆς Του ἀγάπης, γιά νά μᾶς δικαιώσει. Ξεκινᾶμε ἀπό σήμερα τόν πνευματικό ἀγώνα τῆς ἀρετῆς, γιά νά φτάσουμε στήν Ἀνάσταση δικαιωμένοι καί γαλήνιοι μέ τή συνείδησή μας.

Ποίος εἶναι ὁ «δεδικαιωμένος» ἄνθρωπος; Τί κάνει τόν ἄνθρωπο νά προσελκύει τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ; Ποιά χαρακτηριστικά κεντρίζουν τήν πατρική ἐπιείκεια καί κάνουν τόν Θεό Πατέρα νά ἀνοίγει τήν ἀγκαλιά Του καί νά κλείνει μέ-

σα σ' αὐτήν ἀκόμη καί τόν πιό μεγάλο
 ἐγκληματία; Τό πρῶτο πού κάνει νά εἶναι
 «δεδικαιωμένος» ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ ταπεί-
 νωση. Ἡ ταπείνωση δικαιώνει καί τόν μεγαλύ-
 τερο ἁμαρτωλό. Ὁ ταπεινός δέ φαντάζεται τί-
 ποτε μεγάλο γιά τόν ἑαυτό του. Ἀκόμη καί ἂν
 ἔχει πετύχει πολλά καί σημαντικά, τοποθετεῖ
 τόν ἑαυτό του κάτω ἀπ' ὅλους τούς ἄλλους
 καί κάτω ἀκόμη καί ἀπ' ὅλα τά λογικά καί
 ἄλογα πλάσματα. Ὁ ταπεινός δέν
 αὐτοπροβάλλεται, δέν περιαυτολογεῖ, δέν
 αὐτοδιαφημίζεται. Δέν ἔχει μέσα του τήν κρυ-
 φή πεποίθηση ὅτι εἶναι ξεχωριστός. Ὁ ταπει-
 νός, ὅσο ἀνεβαίνει, τόσο προσπαθεῖ νά κρύβε-
 ται. Ὅσο προκόπτει, τόσο προσπαθεῖ νά γίνε-
 ται ἀόρατος. Μειώνει τόν ἑαυτό του ὄχι ἀπό
 σύμπλεγμα κατωτερότητας ἀλλά ἀπό τή βαθιά
 ἐπίγνωση πώς ὅλα τά καλά εἶναι δῶρα τοῦ
 Θεοῦ καί δικά του εἶναι μόνον οἱ πτώσεις καί

τά λάθη. Έτσι, όσο λαμπρύνεται, τόσο πιο καθαρά βλέπει τις ἀβελτηρίες και τά σφάλματά του. Ο ταπεινός προσελκύει τή χάρη τοῦ Θεοῦ και τή δικαίωση ἀπό τόν Κύριο, διότι δέν ἐλπίζει στόν ἑαυτό του, ἀλλά χτίζει μέ ἐμπιστοσύνη μία σχέση ἀπόλυτης ἐξάρτησης ἀπό τόν Πατέρα. Όπως τό μικρό παιδάκι λαμβάνει τήν πατρική δικαίωση, όσο ἄτακτο κι ἂν εἶναι, ὅταν τρέξει και ριχτεῖ στήν πατρική ἀγκαλιά, ἔτσι και ὁ ταπεινός ἄνθρωπος ἀφήνεται στόν Θεό και γι' αὐτό δικαιώνεται.

Τό δεύτερο πού κάνει τόν ἄνθρωπο νά εἶναι «δεδικαιωμένος» εἶναι ἡ προσμονή τοῦ θείου ἐλέους. Όποιος ἐκλιπαρεῖ γιά τή συμπάθεια τοῦ Θεοῦ και ζητάει τή συγχώρεση ἀπό τόν Κύριο, δικαιώνεται. Ο ἱλασμός τοῦ Χριστοῦ χαρίζεται σ' ἐκείνους πού τόν ζητοῦν. Ο Ἰησοῦς βεβαίωσε πώς χαρίζει τή θεραπεία Του ἀπό τήν ἀρρώστια τῆς ἁμαρτίας σ'

αυτούς πού αίσθάνονται ἄρρωστοι. Ὅσοι νιώθουν ὅτι εἶναι καλά, δέ ζητοῦν θεραπεία. Ἐτσι ὁ Ἰησοῦς δέν ἀσχολεῖται μαζί τους. Ὅποιος ὑποφέρει ἀπό τά λάθη του, ζητάει τή θεϊκή βοήθεια καί τή λαμβάνει. Ὅποιος ὑποφέρει ἀπό τίς πτώσεις του, τρέχει στή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καί δικαιώνεται. Ὁ ἱλασμός τοῦ Θεοῦ ὁρίζει τή δικαιοσύνη Του. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Κυρίου δέν εἶναι σάν τήν ἀνθρώπινη. Δέν ἔχει χαρακτήρα ἀνταποδοτικό. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ δέν ὑπάρχει γιά νά τιμωρεῖ. Ἡ θεία δικαιοσύνη καθορίζεται ἀπό τή θεϊκή εὐσπλαχνία. Ὁ Κύριος εἶναι οἰκτίρμων, ἐλεήμων, μακρόθυμος καί πολυέλεος. Δέν ὀργίζεται καί δέν κρατάει μνησικακία μέσα στόν χρόνο. Τό ἔλεός Του ἐκτείνεται μέσα στούς αἰῶνες. Σπλαχνίζεται τόν ἄνθρωπο, διότι εἶναι πλάσμα Του. Ξέρει τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία καί δέν ἐμποδίζεται ἀπό τήν πτωτι-

κότητα. Ὅποιος σέβεται τόν Θεό καί τρέχει στήν ἀγάπη Του, λαμβάνει τή συγχώρεση. Αὐτή ἡ συγχώρεση, ἡ διαγραφή τῶν λαθῶν, ἡ θεραπεία τῶν παθῶν, ἡ ἀμνηστία, ἡ υἱοθεσία εἶναι ἡ θεία δικαιοσύνη. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ δέν καταδικάζει. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει, γιά νά σώζει τόν ἄνθρωπο πού τρέχει κοντά της μέ ἐμπιστοσύνη καί ὑπακοή στόν Θεό τῆς συγγνώμης καί τῆς ἀγάπης. Ὁ τελώ- νης κατέβηκε «δεδικαιωμένος» ἀπό τόν Ναό ὅχι ἐπειδὴ ἦταν ἐνάρετος, ἀλλά διότι εἶδε τόν Θεό ὡς πατέρα καί ὅχι ὡς δικαστή.

Τέλος, «δεδικαιωμένος» εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού δέν ἀσχολεῖται μέ τά σφάλματα τῶν ἄλλων, ἀλλά μελετάει καί θλίβεται γιά τίς δικές του ἁμαρτίες. Ἡ ἐσωτερική ἐνδοσκόπηση φέρνει τήν ἀληθινή αὐτογνωσία. Ὅταν ὁ ἄρρωστος παραδεχτεῖ τήν ἀρρώστια του, δέν ἀσχολεῖται μέ τίς ἀσθένειες τῶν διπλανῶν του.

Ὁ ἁμαρτωλός, πού νιώθει τό φταίξιμό του καί διαισθάνεται τίς ἐπιπτώσεις τῶν σφαλμάτων του, δέν ἔχει ὄρεξη νά μελετήσῃ τά σφάλματα καί τίς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων. Ὅποιος κατακρίνει καί ἐπισημαίνει τά λάθη τῶν ἄλλων, δέν ἔχει ἐπίγνωση τῶν δικῶν του λαθῶν. Φορτωμένος ἀπό τόν ἐγωισμό τυφλώνεται. Βλέπει τήν ξένη βρωμιά καί μένει ὁ ἴδιος βρώμικος. Δέν ἀγαπάει τούς ἄλλους, γι' αὐτό τοῦς κατακρίνει. Δέν ἀγαπάει κανέναν, γι' αὐτό χωρίζεται ἀπό τόν Θεό τῆς ἀγάπης. Δέ συγχωρεῖ, γι' αὐτό καί δέ δικαιώνεται. Ὁ ἁμαρτωλός, πού ἔχει τήν ταπείνωση νά παραδεχτεῖ τήν ἁμαρτωλότητά του καί δέν προσέχει τοῦς γύρω του, καθίσταται «δεδικαιωμένος» ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μέ τό ταπεινό του φρόνημα ὑψώνεται καί δοξάζεται. Ὅποιος δέν ἀσχολεῖται μέ τοῦς ἄλλους, ἀσχολεῖται μαζί

του ὁ Θεός καί τόν γεμίζει ἄπειρες εὐλογίες καί δῶρα πολύτιμα.

Σήμερα, πού ξεκινᾶμε τήν πορεία μας στό εὐλογημένο Τριώδιο, ἅς βάλουμε σάν στόχο νά γίνουμε «δεδικαιωμένοι» ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δέν θά δικαιωθοῦμε ἀπό τά κατορθώματα καί τήν ἀρετή μας. Θά δικαιωθοῦμε ἀπό τήν ταπείνωση, ἀπό τήν ἐμπιστοσύνη στό θεϊκό ἔλεος καί ἀπό τήν ἀποφυγή τῆς κατάκρισης τῶν ἄλλων. Ὅποιος ταπεινώνεται ἀδίστακτα, ἐμπιστεύεται τῇ φιλευσπλαχνία τοῦ Πατέρα του καί δέν κατηγορεῖ κανέναν καί γιά τίποτα, ἐκεῖνος θά καθίσταται «δεδικαιωμένος», σάν τόν εὐλογημένο τελώνη τῆς σημερινῆς παραβολῆς. Θά κατεβαίνει στόν στίβο τῆς ζωῆς φορτωμένος μέ τίς θεϊκές εὐλογίες, ἕτοιμος νά λάβει τόν καρπό τῆς δικαίωσής του, πού εἶναι ἡ σωτηρία καί ἡ λύτρωση. Ἀμήν.